

2023. szeptember 18. hétfő

Zsolt 3.: *URam, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám! Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén. Lefekszem, alszom és fölbredek, mert az ÚR támogat engem.*

Lk 3, 10-14: *A nép megkérdezte (Keresztelő Jánostól): „Mit tegyünk tehát?” Mire ő így felelt: „Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek egy sincs, és akinek ennivalója van, tegyen hasonlóképen.” Jöttek vámosok is, hogy megkeresztelkedjenek. „Mester, mi mit tegyünk?” – kérdezték. „Ne követeljetez többet, mint amennyi jogos”, válaszolta. Katonák is fordultak hozzá: „Hát mi mit tegyünk?” „Senkit se bántsatok és meg ne zsaroljatok, felelte, s elégedjetez meg zsoldotokkal.”*

Igehirdetés:

Két dologra szeretném felhívni a figyelmet a mai ige alapján. Az első az, hogy Isten ott szólít meg, ahol vagy, abban az állapotban, azon a helyen. Lehet, hogy majd kiszólít és kivezet belőle, lehet, hogy megújítja azt az helyzetet, de Isten is arra épít, amiben most vagy. Nem kell rendkívüli helyzetre, vagy állapotra várni, Isten számára a te állapotod és élethelyzeted teljesen alkalmas arra, hogy belépjen oda. Ahogyan János sem utasítja el a vámosokat és a katonákat, nem mondja, hogy ebben az állapotban sajnos nincs üzenete, előbb változzanak meg, majd utána tud velük mit kezdeni. Isten oda akar belépni, amiben most vagy. Ha azt gondolod, hogy engem, így, ahogy most vagyok, biztosan nem akar az Isten, akkor az a kísértő hangja. A mai Ige ezzel szemben azt mondja, hogy Isten pont itt és most szeretne hozzád-hozzám kapcsolódni.

A második gondolatom az, hogy ha engedem Istent belépni, vagy behívom az életembe, akkor el fog engem indítani. A felolvasott igében a nép megkérdezi Jánost: „Mit tegyünk tehát?”. Addig jó, amíg megvan bennünk ez a vágy, az a jó értelemben vett belső nyugtalanság: mit tegyek? Mit tegyek, hogy növekedjen bennem a szeretet? Mit tegyek, hogy közelebb kerüljek Istenhez, önmagamhoz, a másik emberhez? Mit tegyek? Ha azt gondolom, hogy én már megérkeztem, én már megtértem, mi újat mondhat nekem az Isten, akkor megint csak elveszítem annak a lehetőségét, hogy Isten belépjen az életembe és elinduljon bennem az ő növekedése. Amit itt János mond, teljesen egyértelmű: abból, amid van, adj! Oszd meg, amid van: étel, ruha, talán ha mi kérdeznénk akkor időt, tudást is mondana. A hatalmi helyzetben lévőknek először az önkorlátozást mondja: ne követelj többet, mint, ami jogos, ne bánts, ne élj vissza az erőddel, hatalmaddal. Talán ez is vonatkozik ránk, hiszen a szavainknak, megjegyzéseinknek az erejével, hatalmával mi is vissza tudunk élni.

Nem mehetsz vissza hogy megváltoztasd a múltat de elkezdhetesz munkálkodni ott ahol vagy, hogy megváltoztasd a kimenetelt- írja CS. Lewis angol író. A mai, teljesen átlagos hétfő reggel is alkalmas Istennek arra, hogy belépjen az életedbe, és rajtad keresztül az osztályod, az iskolád életébe is. A két gondolatnak – Isten pont a mostani állapotodba akar belépni, és onnan indít téged -- a metszete az alázat helyes fogalma: ami vagyok, az elég Istennek ahhoz, hogy belépjen hozzám, ugyanakkor ami vagyok, az csak Isten segítségével lehet azzá, amivé lenni kell. Ez a helyes alázat szállhat szembe a kísértésekkel is: nem vagyok elég jó – vagy éppen megvagyok én magam is, nem érdemlem meg Isten szeretetét – nincs szükségem Isten indításaira. Egy híres sivatagi szerzetesnő Theodóra meséli egy remetéről, aki képes volt elűzni a démonokat. Megkérdezte tőlük: "Mi készíted arra, hogy elmenjetez? Böjtölés?" Azt válaszolták: "Nem eszünk és nem iszunk." "Virrasztás?" Azt mondták: "Nem alszunk." "Akkor milyen hatalom űz el titeket?" Azt válaszolták: "Semmi sem győzhet le minket, csak az alázat."

Ezzel az alázattal álljunk most oda Isten elé,, azzal a hittel, hogy Ő várja a mi nyitottságunkat, és kérdezzük meg: Mit tegyünk tehát?